

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرحله‌ی آماده‌سازی فایل			
پیاده‌سازی	تصحیح و ویرایش اولیه	ذکر مأخذ	ویرایش دوم
			تکمیل مأخذ و ویرایش نهایی

جنایتی دیگر از وهابیان: تخریب حرم عسکرین

فاجعه‌ی بسیار بزرگی رخ داد. تاریخ شیعه واقعه‌ای به این دردناکی را در عصر غیبت کمتر به خاطر دارد. حادثه‌ای بسیار جانگداز، عظیم و شاید تصوّرناپذیر است. اما گویا خدای متعال خمیره‌ی دوستان اهل بیت علیهم‌السلام را با شراب غم سرشته است و این غم بزرگ تاریخی که از آغاز رحلت رسول الله صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم شاهد آن هستیم، هر روز افزون می‌شود؛ گرچه حادثه‌ای که امروز ما با آن معاصر و با چشمان خودمان شاهد صحنه‌های آن هستیم، با داغ‌های بزرگی که شیعه در طول تاریخ متحمل شده است، قابل مقایسه نیست. اگر امروز مرقد مطهر عسکرین علیهم‌السلام را می‌بینیم که ویران می‌شود یا به آتش کشیده می‌شود، قریب به هزار و چهار صد سال قبل دیدیم که خانه‌ی وحی به آتش کشیده شد. شیعه با این رنج‌ها آشناست؛ شیعه دردآشناست. جرعه‌های این شراب به قول حافظ تلخ و مردافکن را، شراب تلخ می‌خواهم که مردافکن بود زورش، شیعه در طول تاریخ بسیار سر کشیده است. شهادت مظلومانه‌ی فاطمه‌ی زهرا علیها‌السلام، شهادت امیرالمؤمنین علیه‌السلام در اوج قدرت و در اوج غربت و شهادت مظلومانه‌ی امام مجتبی علیه‌السلام را دیده‌ایم. شهادت مولایمان اباعبدالله‌الحسین علیه‌السلام را با لب‌های عطشان و تشنه، شاهد بوده و پیکر غرقه به خون اباعبدالله علیه‌السلام را در گودال قتلگاه دیده‌ایم؛ پیکری که آماج تیرها شد، و آنطور که در زیارت ناحیه‌ی مقدّسه و سایر روایات هست، حضرت وقتی از اسب به زمین افتادند و

نه ذوالجناح دگر تاب استقامت داشت نه سیدالشهدا بر جدال طاقت داشت

آن نامردمان به سمت خیمه‌ها حمله کردند. اباعبدالله علیه‌السلام که دیگر طاقت جنگیدن و برخاستن نداشت، آن‌گونه که تاریخ نقل می‌کند، به شمشیر شکسته‌ای تکیه زد؛ نیم‌خیز از روی خاک بلند شد و

با آخرین رمقی که در پیکر داشت، فرمود: ای پیروان آل ابی‌سفیان! اگر دین ندارید، اگر از قیامت نمی‌ترسید، لااقل مرد باشید! نامردی نکنید! شما مردید؛ با زن و بچه چه کار دارید؟ بنا به نقل تاریخ، عمرسعد وقتی این ندا را شنید، گفت: حسین راست می‌گوید. با زن و بچه چه کار دارید؟ اول بروید کار حسین را تمام کنید. و می‌دانید چطور حمله کردند. دور قتلگاه را گرفتند و هر کس با هر حربه‌ای که در دست داشت، به حضرت ضربه زد؛ و اگر کسی حربه‌ای در دست نداشت، با سنگ، با هرچه که به دستش می‌رسید، می‌زد.

این صحنه‌ها را شیعه دیده است. این صحنه را دیده است که وقتی امام حسین علیه السلام مولای ما، آخرین نفس‌ها را می‌کشید، با هر نفس از نقطه نقطه‌ی بدن حضرت که مثل آسمان پرستاره با تیرها و ضربت‌ها مجروح شده بود، خون بیرون می‌زد. شیعه دیده است که روی سینه‌ی حجت خدا نشستند و وقتی که تیغ کار نکرد تا از جلو گلولی اباعبدالله علیه السلام را ببرند، با لگد پیکر حجت خدا را برگرداندند و سر حجت خدا را از پیکر مطهرش جدا کردند و بر سر نیزه‌ها کردند و بعد خیمه‌های اباعبدالله علیه السلام را به آتش کشیدند و زن و بچه‌ها را آواره‌ی کوه و بیابان و صحرا کردند.

قلب مجروح شیعه در طول تاریخ، جراحات‌های فراوانی دیده است. امشب هم بنابر یکی از روایات، شب شهادت امام سجاد علیه السلام است. بنابر یک روایت دوازدهم محرم و بنابر روایت دیگر، بیست و پنجم محرم شهادت امام سجاد علیه السلام است. آن مظلومیت‌ها، غربت‌ها، داغ‌ها و در پایان هم جگر مسموم امام سجاد علیه السلام را شیعه دیده است. مظلومیت و مسمومیت ائمه علیهم السلام را در طول دوران حضور و ظهور ایشان، در این نزدیک به دویست و پنجاه سال شاهد بوده‌ایم. اولین بار نیست که خانه‌ی اهل بیت علیهم السلام را به آتش می‌کشند و ویران می‌کنند؛ اما خیلی دردناک است و همه‌ی داغ‌ها را تازه کرده است. حرم عسکریین علیهم السلام منزل مسکونی امام هادی و امام عسکری علیهم السلام بوده است. در آن شهر که نمی‌دانم چه شهر نفرین شده‌ای است، پناه بر خدا! -این شهر، در واقع منطقه‌ای نظامی بوده است؛ شهر بسیار سرسبزی که به دست بنی‌عبّاس برای استقرار نیروهای نظامی بنا شد- در میان محله‌ی عسکر که کاملاً محلّ خانه‌های سازمانی نظامیان بود، زندانی به نام خانه در اختیار امام هادی علیه السلام قرار دادند؛ تا ارتباطات

مردمی حضرت قطع شود و کسی به حضرت دسترسی نداشته باشد. حال، غربت و مظلومیت ائمه علیهم السلام را ببینید که وقتی امام هادی علیه السلام از دنیا می‌رود، فرزند مظلوم ایشان، امام عسکری علیه السلام با دست‌های خود پیکر پدر را وسط اتاق مسکونی خودشان دفن می‌کند و خود همچنان در آن خانه زندگی می‌کند؛ تا اینکه ایشان هم از دنیا می‌رود و این خانه مرقد مطهر امام عسکری علیه السلام می‌گردد. به این ترتیب، باز خانه‌ای که امام زمان ارواحنافداه در آن زندگی می‌کنند، قبر و مرقد پدر و جد آن حضرت، هر دو را در بر می‌گیرد. بعدها هم که نرجس خاتون، مادر امام عصر ارواحنافداه از دنیا می‌رود، در کنار شوهر بزرگوارش، امام عسکری علیه السلام به خاک سپرده می‌شود و وقتی حکیمه خاتون عمه‌ی امام عصر ارواحنافداه از دنیا می‌رود، او را هم در وسط این اتاق مسکونی دفن می‌کنند. ببینید غربت و مظلومیت اهل بیت علیهم السلام چقدر است؟! اصلاً می‌شود تصوّر کرد که عزیز کسی از دنیا برود و او را در اتاقی که آن شخص باید دائماً در آن زندگی کند دفن کنند؟ این خانه، خانه‌ی امام زمان علیه السلام است و از جد و پدر بزرگوارشان به آن حضرت به ارث رسیده است؛ گرچه این ارث را و این میراث را به تاراج بردند؛ امام زمان علیه السلام امامی است که در زمان حیات و زنده بودنش میراثش را به تاراج بردند؛ ولی به هر حال اینجا خانه‌ی مسکونی امام زمان ارواحنافداه بود؛ خانه‌ای بود که حضرت در آن متولد شدند و غیبت صغرای ایشان از سرداب همین منزل آغاز شد و اکنون این خانه را این‌گونه ویران کرده و به آتش کشیده‌اند.

امیدواریم خدای منتقم، خدای جبار و خدای قهار، به قهاریتش، به جباریتش و به منتقم بودنش، امر فرج امام عصر ارواحنافداه را که مرهم‌گذار داغ‌ها و زخم‌های همه‌ی تاریخ شیعه است بر قلب شیعیان و دوستان اهل بیت علیهم السلام، مقدر فرماید و با دست حجت خدا، بقیة الله الاعظم ارواحنافداه انتقام جانیاتی را که شیعه در طول تاریخ بیش از هزار سال، متحمل بوده است، از دشمنان اهل بیت علیهم السلام بگیرد. امیدواریم به مظلومیت اهل بیت علیهم السلام، به مظلومیت امام هادی علیه السلام، به مظلومیت امام عسکری علیه السلام و به مظلومیت امام زمان علیه السلام خدای متعال سرزمین عراق را که جایگاه شش امام بزرگوار شیعه است، از لوٹ وجود این دشمنان پلید و کافران عنید، این خونخواران سفاک زمانه‌ی ما، پاک کند؛ این سرزمین

را از اشغال این دیوسیرتان نجات دهد و با رهایی عتبات عالیات، شیعه را تا حدودی تسکین دهد تا ان شاء الله تسکین و درمان اصلی با ظهور امام عصر ارواحنفاذاه محقق شود.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ